

WET van 29 oktober 2012, houdende goedkeuring van de toetreding van de Republiek Suriname tot de “International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism”

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat het wenselijk is de toetreding van de Republiek Suriname tot de op 9 december 1999 te New York tot stand gekomen “International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism” aan de goedkeuring van De Nationale Assemblée te onderwerpen, welke goedkeuring ingevolge artikel 104 lid 1 van de Grondwet van de Republiek Suriname bij wet moet worden verleend;

Heeft, de Staatsraad gehoord, na goedkeuring door De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wet:

Artikel 1

De toetreding van de Republiek Suriname tot de op 9 december 1999 te New York tot stand gekomen “International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism”, wordt goedgekeurd.

Artikel 2

1. Deze wet wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.
2. Zij treedt in werking met ingang van de dag volgende op die van haar afkondiging.
3. De Ministers van Justitie en Politie en van Buitenlandse zaken zijn belast met de uitvoering van deze wet.

Gegeven te Paramaribo, de 29ste oktober 2012,

DESIRÉ D. BOUTERSE

Uitgegeven te Paramaribo, de 1ste november 2012
De Minister van Binnenlandse Zaken,

S. MOESTADJA

WET van 29 oktober 2012, houdende goedkeuring van de toetreding van de Republiek Suriname tot de “International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism”

MEMORIE VAN TOELICHTING

In de afgelopen decennia zijn er diverse internationale verdragen inzake de bestrijding van terrorisme tot stand gekomen. De totstandkoming van deze internationale verdragen en de committeringen van vele landen in de wereld aan die verdragen, leveren een belangrijke bijdrage aan de bestrijding van het internationaal terrorisme. Daarmee heeft de internationale gemeenschap een duidelijk standpunt ingenomen met betrekking tot de bestrijding van terrorisme. Met de toetreding tot de genoemde verdragen verplichten de partijstaten zich tot strafrechtelijk optreden tegen de daarin genoemde vormen van terrorisme, maar tegelijkertijd vormen deze verdragen een basis voor samenwerking. Een duidelijk signaal wordt hiermee door de internationale gemeenschap gegeven aan terroristen en terroristische organisaties dat zij in deze staten niet zullen ontkomen aan vervolging en berechting.

De uitbreiding van de bestaande internationale verdragen inzake de bestrijding van terrorisme met de op 9 december 1999 te New York tot stand gekomen “International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism” (internationaal verdrag ter bestrijding van de financiering van terrorisme) heeft zijn grondslag in het groeiende besef dat voor een effectieve aanpak van terrorisme, het noodzakelijk is te voorzien in een internationaal instrument dat gericht is op de bestrijding van financiering van terroristen en terroristische organisaties. Het Internationaal verdrag inzake de financiering van terrorisme is op 10 april 2002 in werking getreden nadat 22 landen het verdrag hebben geratificeerd, zoals vereist in artikel 26 van het verdrag. Thans hebben 179 landen het verdrag geratificeerd. De aanslagen van 11 september 2001 in New York, de Verenigde Staten van Amerika, hebben de noodzaak tot dit verdrag nog eens benadrukt.

Het internationaal verdrag ter bestrijding van de financiering van terrorisme zet een lange reeks van verdragen en protocollen op het terrein van de bestrijding van terrorisme voort. Het betreft in deze onder andere de volgende verdragen:

1. het op 14 september 1963 te Tokyo tot stand gekomen Verdrag inzake strafbare feiten en bepaalde andere handelingen begaan aan boord van luchtvaartuigen;
2. het op 16 september 1970 te Den Haag tot stand gekomen Verdrag tot bestrijding van het wederrechtelijk in zijn macht brengen van luchtvaartuigen;
3. het op 23 september 1971 te Montreal tot stand gekomen Verdrag tot bestrijding van wederrechtelijke gedragingen, gericht tegen de veiligheid van de burgerluchtvaart;
4. het op 14 december 1973 te New York tot stand gekomen Verdrag inzake de voorkoming en bestraffing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, met inbegrip van diplomaten;
5. het op 17 december 1979 te New York tot stand gekomen Internationaal Verdrag tegen het nemen van gijzelaars;
6. het op 3 maart 1980 te Wenen/New York tot stand gekomen Verdrag inzake fysieke beveiliging van kernmateriaal;
7. het op 24 februari 1988 te Montreal tot stand gekomen Protocol tot bestrijding van wederrechtelijke daden van geweld op luchthavens voor de internationale burgerluchtvaart;
8. het op 10 maart 1988 te Rome tot stand gekomen Verdrag tot bestrijding van wederrechtelijke gedragingen gericht tegen de veiligheid van de zeevaart;
9. het op 10 maart 1988 te Rome tot stand gekomen Protocol tot bestrijding van wederrechtelijke gedragingen gericht tegen de veiligheid van vaste platforms op het continentale plat;
10. het op 1 maart 1991 te Montreal tot stand gekomen Verdrag inzake het merken van kneedspringstoffen ten behoeve van de opsporing ervan;
11. het op 15 december 1997 te New York tot stand gekomen Verdrag inzake de bestrijding van terroristische bomaanslagen;

12. het op 3 juni 2002 tot stand gekomen inter- Amerikaanse Conventie tegen Terrorisme.

Het internationaal verdrag ter bestrijding van de financiering van terrorisme (International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism) heeft met de hiervoor genoemde verdragen en protocollen gemeen dat het de verdragsluitende staten verplicht een aantal feiten of groepen van feiten strafbaar te stellen in hun nationale wetgeving en ten aanzien van deze feiten uiteenlopende vormen van rechtsmacht te vestigen, met inbegrip van de universele rechtsmacht. Voorts worden de verdragsluitende staten verplicht vervolging en uitlevering mogelijk te maken.

Dit verdrag bevat een uitgebreide delictsomschrijving, de aansprakelijkheid van rechtspersonen, de inbeslagneming van fondsen, de samenwerking op het terrein van preventie en identificatie van financiers etc. Evenals het Verdrag inzake de bestrijding van terroristische bomaanslagen kent het onderhavige verdrag een expliciete uitzondering voor handelingen die vallen onder het internationaal humanitair recht.

In dit verdrag wordt onder financiering van terrorisme verstaan het opzettelijk verwerven of voorhanden hebben van fondsen of het opzettelijk verschaffen van fondsen ten behoeve van:

- het plegen van misdrijven, zoals genoemd in de negen verdragen die in de bijlage van het verdrag inzake financiering van terrorisme zijn opgenomen (het betreft de verdragen zoals bovenstaand genoemd onder 2 tot en met 9 en 11);
- het plegen van handelingen met de dood tot gevolg of zwaar lichamelijk letsel aan personen die geen deel uitmaken van een gewapend conflict, indien het oogmerk van die handelingen is om de bevolking of een deel van de bevolking van een land vrees aan te jagen, dan wel een overheid of internationale organisatie wederrechtelijk te dwingen iets te doen, niet te doen of te dulden, dan wel de fundamentele politieke, constitutionele, economische of sociale structuren van een land of een internationale organisatie ernstig te ontwrichten of te vernietigen.

Het verdrag verplicht partijstaten tot het strafbaar stellen van genoemde feiten in de nationale wetgeving. Alhoewel Suriname nog niet is toegetreden tot het Verdrag ter bestrijding van de financiering van terrorisme, heeft Suriname in 2011 een duidelijk signaal gegeven tot committering aan het verdrag. Bij Wet van 29 juli 2011, houdende (nadere) wijziging van het Wetboek van Strafrecht, de Vuurwapenwet en de Wet Melding Ongebruikelijke Transacties in verband met strafbaarstelling terroristische misdrijven en de financiering daarvan (S.B. 2011 no. 96) is uitvoering gegeven aan dit verdrag. Daarbij is in het Wetboek van Strafrecht naast de strafbaarstelling van de financiering van terrorisme ook strafbaar gesteld de specifieke terroristische misdrijven. In het Wetboek van Strafrecht is met betrekking tot de terroristische misdrijven ook aandacht besteed aan de rechtsmacht regeling, zoals vereist in het verdrag.

Voorts verplicht het verdrag de partijstaten om een zo ruim mogelijke rechtshulp in strafzaken tot stand te brengen, zulks naast de verzekering van de mogelijkheid van uitlevering ter zake van delicten genoemd in het verdrag. De gedachte die aan het geschetste systeem van rechtshulp ten grondslag ligt, is dat een persoon die wordt verdacht van een in het verdrag omschreven feit, zich niet aan strafvervolging kan onttrekken door naar het grondgebied van een van de verdragsstaten te vluchten. Ten aanzien van de rechtsmacht regeling worden de partijstaten verplicht tot het nemen van maatregelen die nodig zijn om rechtsmacht te vestigen in de gevallen, waarin de vermoedelijke dader zich op zijn grondgebied bevindt en hij deze niet uitlevert. Nationaal zal de mogelijkheid moeten worden gecreëerd om de vermoedelijke dader die op het grondgebied van een partijstaat wordt aangetroffen te vervolgen en berechten. In artikel 4 sub 8 van het Wetboek van Strafrecht is ten aanzien van rechtsmacht bepaald dat de Surinaamse strafwet van toepassing is op een ieder die zich schuldig maakt aan misdrijven die betrekking hebben op de financiering van terrorisme, voor zover dat feit is gepleegd tegen een Surinamer of indien de verdachte zich in Suriname bevindt.

De onderhavige wet is noodzakelijk ter voldoening aan het bepaalde in artikel 104 lid 1 van de Grondwet van de Republiek Suriname.

Paramaribo, 29 oktober 2012,

DESIRÉ D. BOUTERSE